

talelse i den Kirkekommission fra 1868, jeg tror saagar af Hall, i alt Fald af et af de mest fremtrædende Medlemmer af Kommissionen, om, at noget saadant er uberettiget, man kan overhovedet ikke sætte Folk ud af Folkekirken, som have opfyldt de Betingelser, som Folkekirken kræver for at komme ind i den. Det maa ikke glemmes, at det staar i Grundlovens § 3, at den evangelisk-lutherske Kirke er den danske Folkekirke, og den, som man altsaa ikke kan nægte staar paa evangelisk-luthersk Grund og har opfyldt alle de Betingelser, der kræves for at være Medlem af denne Kirke, er Medlem af Folkekirken, naar han ellers bor i Danmark, og kan ikke ensidig fra Myndighedernes Side skubbes eller sparkes ud deraf. Dette tillader jeg mig at bestyrke ved en Henvi- sning til den kgl. Resolution, som udkom den 23de August i Aar, og som handler om Forholdet mellem Folkekirken Præster og de grundtvigske Frimenigheder, navnlig om deres Ret til at prædike der. Der tales jo der om, at Biskoppen skal undersøge Frimenighedens Forhold til Folkekirken i det hele og navnlig „hvorvidt Frimenigheden staar paa evangelisk-luthersk Grund“. Naar han saa kommer til det Resultat, at den gør det, kan han give den den Tilladelse, som her omhandles, og dermed erkendes jo altsaa, at den staar paa evangelisk-luthersk Grund. Hvorledes man saa kan erklære de enkelte Medlemmer, naar de i øvrigt opfyldte de Betingelser, Folkekirken kræver af sine Medlemmer, for at staa uden for Folkekirken, er mig ikke ganske klart. Medens jeg er ved denne Resolution, vil jeg til, hvad der kom frem fra det ærede Medlem for Præstø Amt 2den Valgkreds (Anton Jensen) ved Finanslovens 1ste Behandling og fra det ærede Medlem for Nørre-Sundby (J. Jensen) i Gaar ogsaa føje min Opfordring til den højtærede Minister om snarest mulig at søge Punkt 2 i denne Resolution strøget. Lige saa glad som jeg — det ved den højtærede Minister — var ved, at denne Resolution fremkom, saaledes som den var omtalt i Bladene, idet man derefter maatte tro, at der var givet fri Passage for Folkekirken Præster til at tale i Frimenighedernes Kirker, lige saa skuffet blev jeg unægtelig, da jeg saa den højst mærkelige Begrænsning af Tilladelsen, som er givet under Punkt 2. Jeg skal ikke dvæle videre derved, det er sagt fra de andre Herrer Side. Man skulde dog synes, at det var nok med Punkt 1, at Menigheden skal anerkendes, og jeg begriber ikke, hvorfor

Folkekirken Præster saa ikke skulde have Lov til at komme der, saa meget mindre som min Anskuelse unægtelig er den, at man maa sige Tak til for ethvert Sted, Folkekirken Præster ville gaa hen og forkynde det, som de ere satte til at forkynde. Saa længe de ikke sige andet, end hvad godt er, ser jeg ikke, at de kunne tage Skade af at sige det til hvem det skal være, om det saa er de mest vantro Hedninger, Muhamedanere, Kinesere eller hvem det er, endsige til de grundtvigske Frimenighedskredse her i Landet. Jeg kan ikke indse, at Folkekirken Præster paa nogen Maade kunne tage Skade deraf. Noget andet er, hvis de sige eller gøre noget, som man i og for sig kan beklage sig over. Det kan man paatale. Men man bør ikke sige: I maa ikke gaa derind, I maa ikke uden Biskoppens Tilladelse forkynde det Ord, som I dog ere satte til at forkynde, ikke en Gang i en Frimenighedskirke, som af Biskoppen dog erkendes for at staa paa den evangelisk-lutherske Kirkes Grund. Jeg ved ikke, om den højtærede Minister nu vil forklare, hvad Meningen er dermed, men jeg henstiller i alt Fald til ham, at det snarest maa blive forandret. Jeg aner- kender i øvrigt med Glæde den lemfældige Maade, hvorpaa denne Resolution er gennemført i Praksis, saa vidt jeg har erfaret, men det er for mig ikke nok til at kunne se bort fra det urimelige, jeg finder, der er i Nr. 2. — Jeg tillader mig altsaa med Hensyn til dette Udtryk i § 4: „til Folkekirken hørende“ at hævde, at derunder ogsaa maa henregnes Medlemmer af de grundtvigske Frimenigheder, og jeg haaber, at den højtærede Kultusminister er af samme Mening, og jeg gør det med den gode Grund, jeg har i de Udtalelser, Ministeren kom med i Fjor, da han forelagde dette Lovforslag, thi de vare saa klare og saa kraftige, som jeg vel kunde ønske mig, og det i den Retning, hvori jeg her har udtalt mig, at han erklærede det ligesom jeg for uforstaaeligt, hvad Folkekirken Myndigheder her havde gjort i Retning af at sætte Frimenighedernes Medlemmer ud af Folkekirken; det vilde han ogsaa se at komme bort fra. Nu staar den højtærede Minister selv paa den Plads, hvorom han udtalte, at man derfra havde Magt til at forandre denne Sag, og jeg gaar derfor ud fra, at den højtærede Minister er enig med mig i, at disse Ord „til Folkekirken hørende“ ikke udelukke de grundtvigske Frimenighedens Medlemmer. Hele denne gamle Betragtning af Frimenighederne fra